

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Ondřeje Bartoše v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2025, č. j. CPR-27311-4/ČJ-2025-930310-V248, za účasti osoby zúčastněné na řízení: P. S., v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2026, č. j. 19 A 59/2025-62,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že se až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2026, č. j. 19 A 59/2025-62, a účinky rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2025, č. j. CPR-27311-4/ČJ-2025-930310-V248.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18. 6. 2025, kterým stanovila žalobkyni povinnost opustit území Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Současně navrhuje přiznání odkladného účinku.

[2] Stěžovatelka tvrdí, že pokud by Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) nepřiznal odkladný účinek její kasační stížnosti, musela by opustit ČR, a došlo by tak k závažnému zásahu do jejího soukromého a rodinného života a zdravotního stavu. Stěžovatelka uvádí, že vzhledem k současné situaci, kdy ČR občanům Ruské federace prakticky nevydává povolení k pobytu, by byla oddělena od svého manžela a syna, který navíc není schopen se ekonomicky zajistit, nachází se ve vazbě a přišel o byt. Zároveň tvrdí, že jí hrozí závažné a trvalé zdravotní následky, neboť trpí řadou zdravotních problémů.

[3] Žalovaná nesouhlasí s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka dle ní nesplňuje důvody podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a neunesla břemeno důkazní k prokázání mimořádných okolností. Manžel stěžovatelky podle žalované nedisponuje platným oprávněním k pobytu v ČR a její syn je aktuálně již ve výkonu trestu ve věznici P.-P., proto ani v jednom případě neexistuje možnost ochrany soužití či existence intenzivního rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dále žalovaná poukazuje na to, že zdravotní potíže uváděné stěžovatelkou nejsou překážkou k vycestování a přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem na řádném fungování pobytového režimu a efektivním uplatnění nejmírnějšího návratového opatření. Nad to s odvoláním na rozhodnutí městského soudu konstatuje, že povinnost opuštění území uložená stěžovateli je „nejmírnějším opatřením,“ neboť není spojena se zákazem vstupu, a nebrání tedy stěžovateli obstarat si zákonným způsobem pobytové oprávnění a vrátit se.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., přiměřeně aplikovatelného na řízení o kasační stížnosti, se odkladný účinek přizná, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[5] NSS po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl k závěru, že v projednávaném případě jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[6] Co se týče tvrzení stěžovatelky ohledně hrozící újmy na rodinném životě, má NSS za to, že vycestování pro ni může znamenat závažnou újmu s přihlédnutím k faktu, že Česká republika v současnosti vydává povolení k pobytu pro občany Ruské federace jen velmi omezeně, a existuje tak reálné riziko, že by zůstala oddělena od svého manžela a syna, s nimiž v ČR pobývala přes dvacet let. Riziko nemožnosti vrátit se do ČR po vycestování do země původu vzhledem k současné situaci vojenské agrese Ruské federace proti Ukrajině už obdobně konstatoval NSS ve svém usnesení ze dne 20. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-23, jímž byl taktéž přiznán odkladný účinek kasační stížnosti v pobytové věci občana, v tomto případě Běloruska. Vzhledem k uvedenému se jeví lichým i argument žalované ohledně mírnosti povinnosti opuštění území, který sice může platit obecně, v případě stěžovatelky však fakticky nikoli, právě z důvodu omezeného vydávání pobytových oprávnění občanům Ruské federace, a riziko narušení rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy tedy existuje.

[7] Naopak NSS nemohl přisvědčit argumentu stěžovatelky týkajícímu se jejího zdravotního stavu. Vycházel při tom ze své předchozí rozhodovací praxe, kdy například v usnesení ze dne 30. 8. 2023, č. j. 1 Azs 106/2023-57, bylo mimo jiné k otázce zdravotních důvodů uvedeno: „Rozhodné okolnosti však musí stěžovatelé nejen zcela konkrétně tvrdit, ale také patřičným způsobem doložit.“ Stěžovatelka však pouze obecně poukázala na to, že by jí návrat do země původu mohl „zhoršit zdravotní stav“, aniž by jakkoli upřesnila, jak ji tento zdravotní stav omezuje v možnosti vrátit se do země původu.

pokračování

[8] Přestože NSS přisvědčil jen jednomu ze stěžovatelčiných argumentů, s ohledem na riziko závažné újmy u otázky rodinného života dospěl k závěru, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku je zde splněna.

[9] K hrozící újmě jiných osob s ohledem na druhou podmínku NSS uvádí, že z ničeho nevyplývá, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo v dané věci způsobit újmu jiným osobám. Tuto újmu netvrdí ani žalovaný. NSS proto shledal, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zmíněnou újmu nezpůsobí.

[10] Co se týče třetí výše vymezené podmínky pro přiznání odkladného účinku, tedy absence rozporu s důležitým veřejným zájmem, žalovaná ve vztahu k ní uvedla pouze obecné námitky týkající se veřejného zájmu „*na řádném fungování pobytového režimu a efektivním uplatnění nejmírnějšího návratového opatření, které má nastoupit v přiměřené době po zjištění neoprávněného pobytu.*“, jinak řečeno zájmu na tom, aby své rozhodnutí mohla co nejdříve uvést ve skutečnost. Nic konkrétnějšího netvrdila, byť je to právě ona, kdo by tak měl činit (srov. usnesení NSS ze dne 3. 7. 2025, č. j. 8 Azs 112/2025-35). K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se NSS vyjádřil již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že „*pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu.*“ Nic ovšem nenasvědčuje tomu, že by přiznání odkladného účinku v nynější věci mělo být v rozporu s nějakým důležitým veřejným zájmem. Samotné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepředstavuje dlouhodobou úpravu pobytu stěžovatelky na území ČR.

[11] NSS proto přiznal odkladný účinek kasační stížnosti (dle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.).

[12] K dosažení požadovaných účinků návrhu na přiznání odkladného účinku vztáhl NSS v souladu s bodem 52 usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, dopady svého usnesení jak na napadený rozsudek, tak na napadené rozhodnutí žalované, jehož účinky se tímto pozastavují.

[13] Toto usnesení je svou povahou rozhodnutím dočasné povahy. Nelze z něj proto dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude věcně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[14] Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč. Poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla uložena povinnost zaplatit poplatek dle § 7 odst. 1 citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka spolu s kasační stížností požádala také o osvobození od soudních poplatků, nemohla by svou poplatkovou povinnost, pokud by jí byla uložena již nyní, zjevně splnit během takto krátké doby splatnosti, a zároveň až poté,

co NSS rozhodne o její žádosti o osvobození od soudních poplatků. Soud tedy o této povinnosti rozhodne až v případě, že stěžovatelku neosvobodí od soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. února 2026

Pavel Molek
předseda senátu